[illegible] [illegible] [illegible] [

היטב ומטופחת . כמו יודעת שיום אחד גם היא , נחמי , תיראה כך , וכמוה תעמוד ככה זקופה ומונחת כולה מול נרות שבת , כמוה תפרוש ידיים , תתפלל ותתחנן . ואחרי הדלקת נרות נחמי היתה מתיישבת לידה , והן היו מפטפטות שעה ארוכה . גם עם מירי אפשר לשוחח , ודסי בכלל ילדה נבונה . אבל כמו נחמי אין .

את מי היא מאכזבת בקריסה הזאת ? את כולם . אבל הכי הרבה את נחמי . או שנחמי בכלל אינה מודעת למה שעובר עליה . מחשבותיה שטות הנה והנה , אוספות בדרכן עוד שאריות . הנה שכחה לקנות נוזל כלים , וצריך גם מטליות . והאבק שמטייל על פני האדניות כבר מטיל עליה אימה גלויה , והלכלוך שהצטבר במקרר בכלל בושה וחרפה . וזה שעל דפנות התנור , וזה שדבק במתלים ובמפסקים … פעם דברים כאלה היו לגמרי מוציאים אותה מדעתה . לכן גם התעקשה להישאר בבית , אישה עובדת אינה פנויה לכל המשימות הללו , ומדלגת על רבות מהן . נו , מה לעשות , היו ימים . כעת היא רואה לכלוך ומפהקת , אדישה . ואין לה שום חשק להתחיל לעמול . שום משיכה .

הקשה מכל מבחינתה היתה העובדה שנחמי , כדרך הצעירות הנוטשות , לא אספה את כל חפציה , השאירה לה פה ושם מזכרות . שמלות שקנתה ב ”שיין ” וכעת נראו לה כבלתי הולמות את מעמדה החדש נותרו בארון הבגדים . בלי הרף הקשתה, דרשה ממנה לבוא לאסוף אותן , אך נחמי התעלמה . גם את בלוק הציור שעליו זרקה השראה שכחה . נחמי שאפתנית , הרבה יותר ממנה, תמיד נשאה עיניים למשרות רמות . אי אפשר לכלכל בעל מציורים , תסביר כלאחר יד אם ישוחחו . ושפרה תהנהן , בזמנה לא כולן פרנסו , דבר חדש , זו הפכה לחובה מספר אחת של כולן . קשה לה לשבץ את עצמה במקום הזה , וטוב שבעלה לא דרש . הספיק לו שסמך עליה , ידע שהיא מכלכלת את צרכי הבית בתבונה .

היא לא סיפרה לו כאשר שלחה את נחמי לחוג לציור , גרעה את התשלום מצרכי עצמה , את טיפול השיניים שלה דחתה , עד שהרופא הכריז שייאלץ לעקור את השן הטוחנת שתחתיה התפתחה דלקת . אמהות אכלו בוסר ושיניהן תקהינה . נחמי כלל לא מודעת לגודל ההקרבה שעשתה למענה . גם את רזי האמהות שלה עצמה תלמד נחמי מתוך מכאוב . ובאשר לציור , בעיניה הוא לא מהות , רק תחביב . לפעמים היא משוחחת אתה במחשבות . היא שואלת ונחמי עונה , אם כי לאחרונה נחמי פחות שנונה , יותר החלטית . לכך חונכה , היא שמחה ביעילות הזאת של בתה . מה השתנה ? אולי השינוי הוא דווקא בה ?

[illegible]

[illegible]

[illegible]

הסכימה לנסות . מקום מושבה של הממיינת היה בתל אביב , עוד עיר שהיא ממש לא חיבבה . אמרה לדוד שתיסע ותחזור מהר ככל האפשר .

בתאריך שנקבע היא התארגנה לצאת , ובפעם הראשונה מאז הלידה קמה והחליפה את חלוק הבית . אחר כך לקחה את התיק שקנתה אי אז עם נחמי ונסעה . לשמחתה, כשעלתה במעלית איש לא שאל אותה לפשר מעשיה . מחוץ למשרדה של הממיינת עמד מנקה והדבר גרם לה למבוכה . שמחה להיכנס כבר לחדרה של הרופאה .

הרופאה ישבה מול מחשב , נראתה לא צעירה . שפתיה מקולפות , חיוורות ומחורצות , והיא מפלבלת בעיניה כמבקשת סעד בעצמה .

היא התחילה להקליד פרטים יבשים , גיל , מצב משפחתי , מספר ילדים , ושם נעצרה .

“את אישה יפה ,” קבעה. “לא רואים עליך אמא לשמונה .”

“ויש לי גם נכד ,” אמרה במעין גאווה .

פניה של הממיינת קדרו קלות .

“הלוואי ואצלי היו רוצים .” פלטה ואז השתתקה .

משהו בעגמומית שנשפכה על פניה העלה לפתע בעיני רוחה של שפרה את תמונת נכדה הקטן , ולרגע דמיינה עולם שבו הוא עדיין לא קיים . עולם שבו נחמי עדיין אתה בבית . בחורה מתבגרת , מחפשת את זיווגה . כמעט כל חברותיה נשואות , בעלות בית משלהן . ורק היא עוד בבית . יד ימינה של אמה , אשת סודה . לרגע הוצפה בכיסופים , בטרם נסוגו הם בבהלה לאחור . זה מה שהיתה רוצה ? וכי נחמי כזו כן היתה נשארת נחמי שלה ?

אחר כך שאלה הרופאה לפשר בואה , ושפרה דיברה מהר , כמו מי שכפאה השד, שהרי לא טוב להכביר בפרטים , אבל משהו בכל זאת צריך לומר . לכן אמרה שקצת התעייפה אחרי עזיבתה של נחמי את הבית , והממיינת רשמה הכל לפניה , ונתנה לה המלצה למטפלת מתאימה .

כשיצאה מהבניין חשה שתוקף אותה צימאון נורא , וקנתה לעצמה בקבוק משקה. אחר כך חצתה את הכביש , ומבטה נתקל בחנות שבחלון הראווה שלה עמדו מברשות וצבעים .

כשיצאה מהבניין חשה שתוקף אותה צימאון נורא , וקנתה לעצמה בקבוק

משקה. אחר כך חצתה את הכביש , ומבטה נתקל בחנות שבחלון הראווה שלה עמדו מברשות וצבעים .

לחנות כמו זו הלכו יחד לקנות את החומרים לחוג של נחמי . הגעגוע משך אותה פנימה . נכנסה והחלה הופכת בסחורה . שפופרות צבע שמן ואקריליק ואקוורל . לוחות קנווס בכל הגדלים . חומרים שאפשר להפוך לדבר מה בעל צורה וחיים .

הנייד צלצל . זו היתה נחמי .

“אמא, איפה את ? מה את עושה ?” קולה נשפך בקילוח דק , והתמלא פליאה כשהסבירה לה את פשר מעשיה . תאות דיבור לא מובנת השתלטה עליה . לרגע דמיינה שהיא חוזרת אחורה בזמן . הנה היא מונחת שוב במטבחה האהוב והמצוחצח ונחמי בכורתה עומדת לידה . מקשיבה לה בשקיקה , מקבלת הוראותיה בהערצה גלויה , מקלפת וחותכת , מכיירת בבצק באצבעה .

“את זוכרת נחמי שעזבת ואפילו לא לקחת את הציורים שלך ? אחרי שביני נולד נאלצתי לזרוק אותם . או שחלק כנראה זרוקים איפה שהוא בבוידם .” נחמי פלטה אנחה ולא יספה , ובאנחה שמעה שפרה שוב את מנגינת הסיום של פרק שנחתם . הימים שנחמי היתה נערה , מציירת על השלחן בסלון , משאירה שם בלגן שמח , היו מאחוריה .

לו היתה עדיין בבית , מה היו מרוויחות שתיהן ? אולי את הצל על פניה של הרופאה .

“מתחשק גם לי פתאום לצייר ,” שחה לתוך הטלפון . חתמה את השיחה עם נחמי והגישה למוכר חבילת צבעי פנדה ובלוק ציור . היא עוד לא יודעת מה היא תצייר , אבל היא תשתמש בצבעים חמים וחזקים . קיבלה את החשבון וגרפה את העודף לארנקה . אחר כך פנתה משם , עושה את דרכה חזרה הביתה .